

ئەو شەوہی سەلیم نادر کوژرا

پامیار محەمەد
(ئەلمانیا)

ھەردەم ئەوہ لە مێشکیدا بوو. پۆژیک، شەویک، بەیانییەک، یان نیوہ پۆیەک، جیاوازی دروست ناکا. گرنگ ئەوہیە بیکوژئ. وینەئ ئەو بەمردوویی دەھاتە بەرچاوی. دەھاتە بەرچاوی کە دەیکوژئ و لەت لەت دەکا؛ کە بە فیشەکیک ساردی دەکاتەوہ و مێشکە بۆگەنەکەئ لەسەر زەوی ھەلدەپژئ و ھەکوو مەنجەلیک شلەئ پژاوی خۆئیی لئ دەچۆئ. ئەو ھەستانە درەنگ، یان زوو کەوتوون بێتە دی. ئەو بیری کردنەوانە ھەکوو ماریکی درێژی ئەستور، چما بلیم ھەکوو ئەژدیھایەکی ھەو سەر بە گەردنییەوہ بوون و خەویان لئ زپاندبوو. ھۆکار زۆر بوون کە ئەو ھەستانەئ بۆ دروست کردبوون. یوسف گۆران، ئەو پیاوہئ، شەویکیان لە شوقەکەئ، لە گەرەکی جوامیران ھاتە دەری و بە مەبەستی کوشتنی بەرەو مائی سەلیم نادر بەرئ کەوت.

بێگومان ئەوہئ ئەو دەمە لە کوشتنی ساردی دەکردەوہ ئەوہ بوو: گوئی خۆئ لە ئاست بئ ئەدەبیبەکانی کەر دەکرد. پرا ھاتبوو. ھەردەم لەبەر خۆیەوہ دەگوت: «ئەم پیاوہ پاستە زۆر ھیچو پوچە، بەلام پارەشم دەداتئ... ئئ باش نییە لیرە کارێکم ھەیە، خۆم و ژنەکەمی پێوہ بەرپۆہ دەچین، ئەئ ئیرە نەبئ چی بکەم؟» ھەرچەندە ھەموو کات لای پرسیار بوو. زۆر جارن سەلیم نادر لە سەری مانگاندا پارەییەکی زێدەتری لە پارەکەئ خۆئ پئ دەدا و ھەموو کاتیکیش یوسف رەتی دەکردەوہ ھەری بگرئ، بەلام بە زۆر دەیدا پئی. پارەکەئ بۆ دەخستە ناو مووچەئ مانگانەکەئ یەوہ و ھەموو کاتیکیش کە یوسف دەژمارد، لەژێر چاوەوہ تەماشایەکی سەلیمی دەکرد

و ئەویش بە خۆی و سەرە كەچەلە زلەكەيەو، بەرقەو، تەماشايەكى دەكرد و پىكەننىكى شەيتانى بۆ دەكرد و دەيگوت: «هەلىگرە گەمژە، كەس نازانئى خوا پىسق بەسەر كىدا دەبارىنئى. ئەو، تا خوا منى بۆ تۆ ناردوو. من نەبوومايە چىت دەكرد؟ هەلىگرە و قسە مەكە.» هەر بۆيە يوسىف گۆران باوهرى بە خۆى هيتابوو كە ئەم پياو، بەپاستى خۆشى دەوئى و ئەو، كە دەرى دەبەرئى لە جنىو و قسەى ناشىرىن، هىچ نىيە جگە لە دەرىپىنى جۆرە خۆشەويستىيەك، پاشان ئەو لەوئى چ كارە بوو؟ هەموو ئەو، دەيگوت، تۆماركردنى ناوى بەشداربوو، تازەكان بوو، پۆژانە لىستىكى دروست دەكرد و پەوانەى بەشەكانى دىكەى دەكرد. دواتر بۆ خۆى دادەنىشت و قاو، و جگەرە، چاى و جگەرە، نانخواردنى نيوهرۆ و جگەرە، كۆلا و جگەرە، هەندى كاتى دىكەش شىرىنى، پاشان بەدوايدا يەك لەدواى يەك جگەرەى پى دەكرد.

زۆر جار كە دەهاتەو، مألەو، لە (نەرمىن)ى هاوسەرى دەپوانى و لە دلى خۆيدا دەيگوت: «باش نەبوو ئەمەم دەست كەوت؟ باشە ئەو نەبئى كئى بەم نەدارى و نارەحەتتەيەى ژيانى من پازى دەبئى؟ زۆرم خۆش دەوئى. ئەگەر هەموو پۆژىك سەد جار پىيى بلئىم خۆشم دەوئى هيتا كەمە.» پاشان سەرە گەرەكەى دەخستە سەر پانى و (نەرمىن)ىش بەخۆشەويستىيەو، باوهرى بۆ دەكردەو، و دەيخەواند. ئەو، وئيش هەر زوو قاچەكانى كۆدەكردنەو، چونكە بالائىشى بەرز نەبوو، هەر زوو گرمۆلە دەبوو و لە باوهرىدا خەوى لئى دەكەوت. هەموو كاتىكىش نەرمىن چاويلەكەى لە چاوى دادەنا و دەيبردە سەر چىكاكەى خۆيان و بئى ئومىدانە ماو، يەك لئى

پادەما، پاشان نەختىك قامكى بە قزە ماش و برنجىيەكەيدا دەهئنا و بەتانييەكى پىدا دەدا. لە ماوهرى هاوسەرگىريياندا شەويك نەبوو، نەرمىن بەر لە يوسىف نووستبئى! يوسىف هەردەم هۆكارەكەى بۆ ئەو دەگەراندەو، كە ماندوو، و هەر كات دئتەو، مألەو، بئى ئەو، بە ويستى خۆى بئى، خەوى لئى دەكەوئى. زۆر جارائىش بۆ ئەو دياردەيەى لەلايەن (نەرمىن)ەو، سەرگۆنە دەكرا، بەلام سوودى نەبوو. پاستىيەكەيشى ئەو بوو: يوسىف نە هئندە هىلاك بوو، نە كارەكانىشى هئندە قورس بوون، بەلكوو خەوى قورسە و پياويكى خەوخۆشە. زۆر جارائىش لەسەر كار خەو دەيياتەو، و دەخەوئى.

نەرمىن ژنىكى وردىلەى سىپىكەلانە بوو. كە مارهى كرد، هەموو خەلك بەغىليان بە يوسىف دەبرد. كەس نەيدەزانى چۆن ئەم جوانكىلەيە بە يوسىف-گەمژە پازى بوو. شتەكە ئاسايى بوو. نە كەس زۆرى لئى كرد و نە هىچ تىگەيشتنتىكىش لەنيوان يوسىف و نەرمىن-دا هەبوو. ئەو، هەبوو نەرمىن دەويست تا زوو، لە مالى باوكى پزگارى بئى، تاكە چارەش بۆ ئەو شوو. لەگەل تەمەنى دەبئتە هەژدە سال، يوسىف دەچئتە داواى و ئەو، وئيش بئى هىچ مەرچىك شووى پى دەكا، بەلام بىگومان مالى باوكى نەرمىن خەرجىيەكى ئىجگار زۆر بە يوسىف دەكەن و دەيخەنە ژىر بارى قەرزىكى زۆرەو، كە ناچارى دەكەن ئەو سووكايەتتە قبوول بكا، كە ئىستا سەليم نادر لە كۆمپانيا پىيى دەكا. نەرمىن هىچ كارىكى نەبوو، تەنيا و تەنيا لە مألەو دادەنىشت و پۆژى بەديار مۇبايلەكەيەو، يان بەديار تەلەفزيۆنەكەو، بەپئى دەكرد، ئەمانە زۆر جار چارپسيان دەكرد، مافى خۆيشى بوو چارپس بئى. مئردەكەى

تا خۆرئاوا بون لہ کۆمپانیا بوو، دەھاتەوہ پاستەوخۆ لەسەر کۆشی نەرمین خەوی لێ دەکەوت.

چیرۆکی پۆیشتنی یوسف گۆران و چەقینی لەو کۆمپانیا یە دوورودریژە، پەنگە ھەر ئەوئەندە بەس بێ کە قەدەر پۆژیک، ھەر یەکیکمان بە کونیکدا دەکا و کەسمان نازانین بۆ! پۆژیک لە خەونیک پادەپەپین و نازانین لێرە چی دەکەین. لە بوونمان، لە نەینییەک بەئاگا دین و نازانین تەنانەت چۆن چارەیشی بکەین. پەنگە ھەموومان، ئەوہی پیمان بکری پێگا ئاسانەکە بێ، ئەویش وەکوو یوسف گۆران پەنا بۆ کوشتن ببەین. زۆر جار دەبیستین کە کوشتنی مرقۆیک تاوانیکی گەورە، بەلام بۆ نابێ بکوژدین کە سەرپای ژانیان پەر کردووین لە بیزارى و ناپەھەتی؟ بۆ ناکری بکوژدین لەکاتیکدا پەنگە چارەنوسی ئیمەیان بەشیوہیک بەرەواژ کردبیتەوہ تەنانەت گەورەترین فەلسەفەى دنیاى نەتوانی تێیدا قوتارمان بکا؟ ئەم پرسیارانە زوو، یان درەنگ، ھەر وەک چۆن میشىکی یوسف گۆران-یان داگیر کرد، ئاوا میشىکی تاک بە تاکى مرقۆیکان داگیر دەکەن، تەنیا درەنگ و زوو کەوتووہ...

درەنگ و زوو ئەو دوو وشە یە بوو یوسف گۆران وەکوو ویردی سەر زوبانی دەیگوت و دەیگوتەوہ. پەنگە ھۆکاریکی تاییەت بە خۆی ھەبێ. کەس نازانی! بە ئیستایشەوہ کەس نەیزانی مەبەستی لە درەنگ و زوو چی بوو! سەلیم دەھات و دەیگوت: ئەو لیستەم بۆ بنێرە. دەیگوت: بەسەرچا، حازرە، درەنگ و زوو کەوتووہ بۆت دەنێرم، تەنانەت سەلیم نادر بۆ ئەوہی گالتەى پێ بکا دەیگوت: چۆنى یوسف؟ درەنگ و زوو پیمان بلێ

کەى خۆت زەعیف دەکەى؟ پەنگە درەنگ و زوو جگەرەکش تەرک بکەیت. درەنگ و زوو کۆتاییش بە ھەموو شتیکی بھینى. درەنگ و زوو ھەموو شتیکی دەپرێتەوہ. یوسف-یش پێدەکەنى، بەلام گریان قورگی دەگرت. ئەوہی لەوئەھشتتەوہوہ خۆشەویستی نەرمین بوو، چونکە ئەگەر ئەو کارە نەبوایە، نەیدەزانى چۆن مال بەرپۆتە ببات.

زۆر جار پرسیار لە پووداوەکانى ژانیان دەمانبەنە سەر ھۆکارى پووداوەکان خۆیان. زۆر جار پووداویک کە لە مندالیماندا بەسەرمان ھاتووہ، لە گەورەبیدا درک بە ھۆکارەکەى دەکەین. لەوانە یە ئەو پووداوە کارىگەرییەکی ئیجگار زۆریشى بەسەر ژانیانەوہ ھەبێ، بەلام ئایە قەت بیرمان لێ کردووہ تەوہ؟ پەنگە تۆ بە مندالی لە سەربانی مالەوہتان کەوتبیتە خوارى و قۆلیکت شکا بێ، پاشان ئەو قۆلەت خوار دەبێ. پەنگە کەمیک بێر لەوہ بکەیتەوہ، بەلام تۆ پۆژیک لە پۆژان نابیتە خواوہنى ژانیکی گونجاو، چونکە ئیشیکی گونجاو نادەن بە یەکیک کە قۆلیکی خراب کار بکا، یان نەیکا! پەنگە ئەو ئیشەیشی کە ناتدەنێ، بپیتە ھۆی ئەوہی بچی و ئیشیکی دیکە بکەى، پەنگە لەسەر ئەو ئیشەش کە بە ھزار ئەم لا و ئەو لا دەتدەنێ، کچیک بناسی و بپیتە خۆشەویستت. پەنگە مارەشى بکەى. مندالیشتان بپێ و پاشان پۆژیک، بپێ ئەوہی ئاگادار بیت، دپیتەوہ و ئۆتۆمبیل خۆی بە مندالەکەتدا کیشاوە و کوشتووہتی! پاشان تۆ چیت دەمپین لە دەستی بدەى؟ یان پەنگە ژنەکەت بەسەر مندالبونەوہ بمرێ! زۆر جار زنجیرەى پووداوەکان لە مندالییەوہ دەست پێ دەکەن. تەمەنیک کە ئەسلەن مرقۆ تێیدا

تاوانبار نییه. کیشه‌کانی یووسف-یش ئه‌وکاته ده‌ست پئ ده‌که‌ن که له کۆمپانیای نیپتۆن، وه‌کوو کارمه‌ند داده‌مه‌ززی و ناشنای سه‌لیم نادر ده‌بی.

ئهو شه‌وه‌ی چوو بۆ کوشتنی، هیشتا ئه‌وه‌ی نه‌زانیبوو. ماوه‌یه‌ک بوو خه‌وی ناخۆشی ده‌بینی و نه‌یده‌زانای چۆن ئه‌وه چاره‌سه‌ر بکا. هه‌ر ده‌یگوت خۆم چاک ده‌بم و مرۆف خه‌ونی ناخۆشی هه‌ر هه‌ن، دواتر وای لئ هات سیناریۆی کوشتنی سه‌لیم نادر له‌ می‌شکیدا یاری ده‌کرد. که بیریشی لئ ده‌کرده‌وه، پاسته‌وخۆ له‌ ترساندا جگه‌ریه‌کی پئ ده‌کرد. سه‌ری په‌نجه‌کانی سه‌ر ده‌بوون و به‌ئه‌سته‌م ده‌یتوانی چه‌رخه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه بگرئ و جگه‌ره‌که‌شی به‌ ده‌مییه‌وه. ئهو شه‌وه‌ی بریاری کوشتنی دا، له‌ خه‌ونێکی ناخۆش به‌ئاگا هاتبوو، پالنه‌ره‌کانی زۆر بوون تا بیکوژئ. هه‌ر ئهو پۆژه سووکایه‌تییه‌کی زۆری له‌لایه‌ن سه‌لیم-ه‌وه پئ کرا بوو. جله‌کانی له‌به‌ر کرد و هاته‌ ده‌رئ. به‌رچاوی په‌ش بووبوو. له‌ دلی خۆیدا گوتبووی: «ده‌پۆم و وه‌ک سه‌گ ده‌یتۆپینم. چی ده‌بئ با ببئ.» له‌ شوقه‌که‌ی هاته‌ ده‌رئ و به‌ ترس و له‌رزه‌وه به‌ره‌و مالی سه‌لیم به‌رئ که‌وت. هیچی له‌ می‌شکیدا نه‌بوو، جگه‌ له‌وه‌ی ده‌بئ هه‌رچی زوو ئهو شه‌وه بیکوژئ. دره‌نگ و زوو که‌وتبوو! هه‌ر ده‌بوو، بیکوژئ! ته‌نانه‌ت ته‌ماشای نه‌رمین-یشی نه‌کرد.

ده‌ره‌وه زۆر سارد بوو، ته‌نانه‌ت وای له‌ یووسف کرد چه‌ند جارێک پاشگه‌ز ببیته‌وه، ناخر خۆیشی به‌باشی نه‌پێچابوووه! هه‌وره‌کان به‌ری مانگیان گرتبوو، بایه‌کی سارد هه‌لیکردبوو، که یاری له‌گه‌ل گه‌لا زه‌رده‌کاندا ده‌کرد و وای لئ ده‌کردن زێده‌تر بوه‌رن. خۆی له‌ قاپووته په‌شه‌که‌یدا

پێچایه‌وه. ده‌سته‌کانی خستبوونه ناو گیرفانه‌کانی و چه‌قۆیه‌کی گه‌وره‌یشی به‌ ده‌سته پاستی هه‌لگرتبوو. شه‌وقی گلۆپی ئۆتۆمبێله‌کان ده‌یدا به‌ چاویدا و ماندووی ده‌کرد. هه‌نگاو به‌ هه‌نگاوی خۆی ده‌ژمارد. وه‌کوو ئه‌وه‌ی ئه‌رکی پزگارکردنی مرۆفایه‌تی له‌ ئه‌ستۆ بئ، به‌ هیزیک زۆره‌وه به‌ شه‌قامه‌کاندا تێده‌په‌ری. ورده‌ ورده‌ به‌ره‌و مالی سه‌لیم نادر به‌رئ که‌وت. مالیان دوور بوو، به‌لام هه‌وسه‌له‌ی تاکسی نه‌بوو. خه‌ریک بوو ورده‌ ورده‌ له‌و ترسه‌ی نزیک ده‌بووه‌وه که ماوه‌ی چه‌ندان سال بوو گیرۆده‌ی بووبوو. ترسیک که هه‌رده‌م به‌ دوايه‌وه بوو و پاری پۆچی ده‌کرد. ئه‌وه‌ی به‌ بیر خۆی ده‌هینایه‌وه، ئهو وته‌یه‌یه ده‌لئ: «هه‌رده‌م به‌دوای ئهو شتانه‌دا بپۆ که زۆر ده‌تترسین.» ده‌بوو ئهو ترسه‌ ئهو شه‌وه کۆتایی بئ. کاتیک گه‌یشته به‌رده‌م مالی سه‌لیم نادر و له‌ ته‌قه‌ی ده‌رگای دا، هینده‌ی نه‌مابوو بۆ کاتر می‌ر یازده!

وای دانا‌بوو هه‌ر ده‌رگاکی لئ کرده‌وه یه‌ک پالی پتوه بئ بۆ ژوره‌وه و ده‌رگاکی له‌سه‌ر داخا و به‌ر چه‌قۆی بدا. له‌ ده‌رگای دا. نه‌یکرده‌وه. به‌ ترسیکی زۆره‌وه جارێکی دیکه له‌ ده‌رگای دایه‌وه. نه‌یکرده‌وه. ئهو ده‌سته‌ی دیکه‌ی که ده‌رگاکی پئ لئ ده‌دا، زوو زوو به‌ هه‌وای گه‌رمی ناوده‌می، گه‌رمی ده‌کرده‌وه، پاشان بئ وه‌ستان ده‌ستی به‌ ده‌رگاوتین ده‌کرد. زوو زوو ته‌ماشای چه‌پ و پاستی خۆی ده‌کرد و هیچ که‌سیک له‌وناوه نه‌بوو. بۆ دوا‌جار له‌ ده‌رگای دا و سه‌لیم به‌ جنیودانه‌وه به‌ره‌و ده‌رگا که‌هات. ته‌په‌ی پئی سه‌لیم تا ده‌هات نزیکتر ده‌بووه‌وه و یووسف-یش تا ده‌هات زیاتر وره‌ی ده‌دایه‌ به‌ر خۆی و خۆی ناماده ده‌کرد تا پلانه‌که‌ی جیبه‌جئ بکا. ده‌نگی

تەپەي پېي نزيك بوووه و پې دەچوو چەند
 ھەنگاويكي ديكە بېت و دەرگاگە بکاتەوہ .
 دواي چەند چرکەيەک دەرگاگەي کردەوہ و
 تەماشاي کرد يوسف-ە، کە چاوەکانی زەق
 بوونەتەوہ و دەلێي نەخۆشە. بە قاپووتیکی
 پەشەوہ کە تەواوي قۆچەکانی داخستبوون و
 کراسیکی سېي لەژێرییەوہ لەبەر کردبوو، تەماشاي
 سەلیم دەکات. سەلیم کە پې دەچوو بەو دیمەنەي
 یوسف تەواو شلەژاو و ترسا بئ! پێگەنیتیکی
 کرد و گوتی: «چیە؟ درەنگ، یان زوو کەوتوہ
 بۆ کۆمپانیای؟» ویستی بەم گالتهیەي قسە لەگەڵ
 یوسف-دا بکات و بزانی بۆچی هاتوہ. یوسف
 -یش کە لەو دەمەوہي دەرگاگەي لئ کرابووہوہ
 واقی و پمابوو، تەنانەت یەک جوولەشی نەکردبوو،
 ھێرشی بۆ سەلیم برد و بە پالیک خستییەوہ
 ژووہوہ و پاستەوخۆ دەرگاگەي بەسەردا داخست.
 بئ یەک و دوو چەندان چەقۆي کرد بە ورگی
 سەلیم-دا و شەلالی خوینی کرد.
 ھەموو ئەوہي سەلیم گوتی ئەوہ بوو: «نامەرد...
 خۆ منت کوشت...».

سەلیم کەوت بە زەویدا و خوین وەکوو ئەوہي
 لە زەووییەوہ ھەلبقۆلئ پڑا بوو. یوسف گۆران
 شلەژاو و ترسا، چەقۆکەي کردە گیرفانییەوہ و
 لەقەيەکی لە دەرگاگەدا شکاندی، پاشان بۆ
 دەرەوہ بۆی دەرچوو. تا توانی پای کرد، تا
 ھیزی تیدا بوو پای کرد. نەیدەزانی دەچئ بۆ
 کوئ، ھەر پای دەکرد و دوور دەکەوتەوہ. بە
 ھەموو ژيانی ھیندەي ئەو شەوہ پای نەکردبوو.
 لە کۆلانیکدا خۆی بینییەوہ کە خانووەکانی
 ھەمووی گۆل بوون. نەیدەزانی کوئیە، ھیندەي
 دەزانی خەریکە پەق دەبیتەوہ، تایشی لئ هاتوہ
 و بییری لای ئەوہ بوو ئیستا نا ئیستا پۆلیس
 دیت و دەیدۆزیتەوہ. لە کۆلانەکەدا دەستەکانی

بە چۆکییەوہ گرتبوون و بەرەو پووی زەوییەکە
 دەپروانی، چەند جاریک پشایەوہ. ھەستایەوہ و
 سەری گپژی دەخوارد. لە دۆخیکدا بوو ھیشتا
 دلنیا نەبوو ئەوانەي لە چواردەوری پوو دەدەن
 خەونیکی ناخۆشە، یان پاستییە.

سەیری کاتژمێرەکەي کرد، بووبوو بە یازدە
 و چل و سئ خولەک. سەیری ئاسمانی دەکرد،
 لەوہ دەچوو ھەرەکان نەمازن، بایەکەش کز
 بووبوو. سەیری لای چەپی خۆي کرد، تارماییەک
 بەخیرایی بەرەو پووی، ھەنگاوی دەنا. نەیزانی
 کییە، تەنیا بییری بۆ پۆلیس دەچوو، ویستی
 پا بکات و تارماییەکە پېی گەیشتەوہ و قۆلی
 چەپی پاپسکاند و بەشیوہیەکی پەق ناوی ھینا:
 «یوسف گۆران، مەترسە، خیرا وەرە بە دوامدا،
 دەبئ ئەمشەو بتبەمەوہ بۆ مائی خۆمان،
 ھەردووگمان پتویستمان بە یەکتیریە.» کاتیکی
 تەماشاي کرد، کەسیک تەواو ھاوشیوہي خۆي،
 کە پەنگە لە چەند وردەکارییەکی بچووکدا لەو
 نەچئ، ئەویش زۆر بە دەگمەن ھەستی پې
 دەکرئ، قۆلی گرتوہ. وەکوو ئەوہي ئەو
 شەوہ ھەموو قورسایي گەردوون لەسەر سینگ
 ئەو کۆ بوویتەوہ، سینگێ تەواو قورس
 بووبوو. چاوەکانی ئازاریان دەدا و چەند جاریک
 خوراندنی و ھەلیگۆفین، بەلام خەون نەبووا
 ئەودەمەي بۆی دەرکەوت ئەوہي دەیبینئ
 خەون نییە، بە جۆریک لە جۆرەکان ھاتەوہ
 سەر خۆي.

ھاوشیوہەکەي پېی گوت: «تەماشاي دەستت
 بکە!» سەیری دەستی کرد و ھەمووی خوین
 بوو، جلەکانیشی پریشکی خوینیان بەر
 کەوتبوو، تەنانەت قژیشی چەند دلۆپیک
 خوینی پێوہ بوو. دەستی کردەوہ بە قسە:
 «ئاوا بەتەمای بۆ کوئ بچی؟ مالمەوہ؟ نەرمین

وا بتبيني چيت پئ ده لئ؟ له گه لئدا وهره! «
بي ئه وهى بزاني بؤ، دواى هاوشيوه كهى كهوت.
كاتيك به كؤلانه تهنگه بهر و نه زانراوه كاندا
به دواى كهوتبوو، لئى پرسى: تؤ كئى؟ ئه وئيش
به هه ناسه بركئوه له وه لئدا گوتى: «هه موويت
بؤ پوون ده كه مه وه، با بگه ينه وه ماله وه.»

يووسف هيچ چارى ترى نه بوو جگه له وهى
شوئى بگه وئ. له كؤتاييدا گه يشتنه بهردهم
ماله كهى. له گه ره كئىكى ته واو كؤن ده چوو،
ئه سلن پئ نه ده چوو خانووى ئه م سهردهمه
بي، ئه وه هيچ له قور دروست كرا بوو، به
شيوزيكى زؤر كؤنيش بنياد نرابوو. ده رگايه كى
بچووكى شين، كه راسته وخؤ ده چوو به ژورده وه،
هيچ حه وشه يه كى نه بوو. خؤيان به ژوردا كرد.

يووسف دانيشت، هه ر وه ك دوايى حه په ساو
و واق ورماو، نه يده زانى ئه وه كه سه كئيه؟ بؤ
هئنده له وه ده چئ؟ چى ئه وى هئناوه بؤ لاي
ئه م؟ چى له م ده وئ؟ هاوشيوه كهى يووسف پئ
گوت: «چاي ده خؤيه وه؟» ئه وئيش به ئاماژه ي
سه ره قاندىن پئى گوت نا، پاشان يووسف پئى
گوت ئاساييه جگه ره بگئيش، ئه وئيش په زامه ندى
ده رپرى. يووسف - يئش راسته وخؤ جگه ره يه كى
پئ كرد و دانه يه كى پئشكه شى هاوشيوه كه يئشى
كرد، به لام په تى كرده وه و گوتى كه جگه ره
ناكئيش.

پاش ماوه يه كى كورت كه هه ر چه ند چركه يه ك
ده بوو، هاوشيوه كهى يووسف به دلله پراوكئيه كى
زؤره وه ده ستى پئ كرد: «يووسف كاتمان زؤر
له بهردهم نييه، به راستى نابئ له وه زياتر كات
بكوژين. ئاخ، هه ر ئه مشه و چاوم لئ غافل
كردى، ئه وه كه تنه ت نايه وه و ئيشه كه ت له
منيش قور كرد. به هه رحال، قه يناكه، هئيشتا
نه چوو به چئ...» يووسف دوو كه لئى جگه ره كهى

كرده ده ره وه و به ترسه وه قسه كانى پئ برى:
«كاكه تؤ كئى؟ چيت له من ده وئ؟ بؤ هئنده
له من ده چى؟»، ئه وئيش ته ماشايه كى يووسف
- ي كرد و ده ستى پئ كرد: «خؤشم نازانم بؤ
هئنده له تؤ ده چم، ئه وه يان پرسىاريكه وه لام
نادرئته وه، چونكه خؤشم وه لامه كه يم لا نييه،
به لام پرسىاره كانى تريت مه جاليان تئدايه. با
يه كسه ر ده ست پئ بگه ين... من سيروان سه لآح
- م، ئه وه كه سه ي چه ندان ساله وئلى يه كئىكم بؤ
ئه وهى كارئىكى پئ رابسيپئرم و نايدؤزمه وه.

ماوه يه ك ده بئ تؤم دؤزيوه ته وه، به رده وام
چاوديريت ده كه م. كاتيشم هئنده نه ماوه بؤ
ئه وه كاره م. ئه مشه و ئاگادارت نه بووم، ئه وه كاره ت
كرد، به لام ئئستا هه ردووكمان پئويستمان به
يه كترئيه، يووسف له وه تئده گه ي؟»، يووسف
- يئش كؤتا نه فه سى له جگه ره كهى دا و گوتى:
«من بؤ پئويستم به تؤيه؟» ئه وئيش گوتى:
«چى له وه خراپتر كه ئئستا تؤ پياوئىكت
كوشتوو و نازانى چؤن له م كئشه يه ده رباز
بيت!» يووسف تؤزيك ببرى كرده وه و له دللى
خؤيدا گوتى راست ده كات، به لام دواتر گوتى
با واى پئ نه لئيم، به تووره ييه وه گوتى: «من
پئويستم نه به تؤ و نه به هيچ كه سيكه،
ئه وهى كردوومه به راستم زانيوه، بؤ هه موو
جؤره سزايه كئيش ئاماده م.»، ئه وئيش له
وه لامدا گوتى: «ئه ي بؤ رات كرد؟» يووسف
شله ژا و نه يزانى چى وه لامى كابرا بداته وه،
ماوه يه ك سه رى داخست و ئه وئيش ده ستى به
قسه كرده وه: «پئويستت به منه، چونكه
له م كئشه يه پزگارت ده كه م. تؤ له كئشه كه مدا
هاوكارم به، به لئنت ده ده مئ من ئاماده م له برى
تؤ هه موو سزايه ك وه رگرم!» يووسف سه رى
لئ شئوا بوو، نه يده زانى چى ده گوزه رئ. ئه وه

دەربارەى ئەم پووداوانە ھېشتا لە نۆوانى پاستى و خەون يەكلایى نەبوو بوو. ھەردەم خۆى دەخستە جىگايەك كە دەشى ھەموو ئەوانەى بەسەر مۆفدا دین، جگە لە خەونىك ھىچى تر نەبنا! لەوانەى پۆژىك بە ئاگا بىین و ببىین ھىچ شتىك پاستى نىيە. ببىین ژيان خۆى جگە لە خەونىكى دووردیژ چى دىكە نىيە.

- پىم بلئى، بزنام كىشەكەى تۆ چىيە؟ ئەرى ئەمزانى ناوت چىيە؟

- ئەى پىم نەگوتى؟ سىروان، ناوم سىروان -ە.

- زۆر باشە. بزنام چىت لە من دەوى؟

كاتىك يوسف قسەى دەكرد تەنگەنەفەس بوو. نەیدەزانی بۆ، بەلام ترسیكى زۆر سەراپای گيانى داگرتبوو و گيانى مئروولەى دەكرد. سەرى گىژى دەخوارد و ھىلنجى پشانەو ھەكى زۆر تەنگى پى ھەلچىبوو، لەگەل ئەو شدا نەدەرشایەو. سىروان دووبارە دەستی پى كردهو:

- با پاستەوخۆ بچمە ناو مەسەلەكەو. من خىزانەكەم ھەمويان ئەنفالن! باوك، برا، خوشك، پوور، مام و خال و دايك و ھەمويان. تاكە كەسم لە ئەنفال پزگارم بووى. بەتەواو ھەتى نازانم چۆن، بەلام پزگارم بوو. ئەودەمە من چەند سالئىك تەمەن بوو.

- خوا لئيان خۆش بىت، بەداخەو ھەم كاك سىروان.

- جا با بۆت تەواو بكەم.

سىروان لئى ھاتە پىشى و بەپەرۆشىيەكى زۆرەو قسەى بۆ دەكرد:

- ماو ھەى پازدە سالى رىك دەبى، ئا ئا، رىك پازدە سال... لە شەوئىكى ھەك ئەمشەودا بوو، باوكم ھاتە خەونم و پى گوتم كەوا ئىجازەى

بەرەو ئاسمانيان نىيە. لە نارەھەتییەكى زۆردا بوو و دەگوت: سىروان فرىشتەكان بەر زمان ناكەنەو، ئىمە تاكە مردووىن تاكوو ئىستا بەرز نەكرابىتئىنەو. ھەمووان لە ئاسمانەو تەماشامان دەكەن و ئەسەفمان بۆ دەخۆن. ھەمويان لە بەھەشتەو سەیرمان دەكەن... كاتىك ئەو قسانەى دەكرد يوسف چاوەكانى ئەبلەق بوو بوون و لە دلى خۆیدا گوتى: «خوایە چ شىتئىك تەوش بوو.»، بەلام ھىشتا كوشتنى سەلیم نادر لەبەر چاوى لا نەچوو بوو. ھەردەم دوایین قسەى ئەوى بىر دەھاتەو و دەموچاوشى سوور بوو بوو ھەك ئەو ھى زۆرى گەرما بى.

- كاك يوسف، لەودەمەو، ھەموو شەوئىك، رىك ھەموو شەوئىك باوكم دىتە خەونم، ھەمان خەون، ھەمان قسەم پى دەلئتەو و خەرىكە شىت بىم. ئەو ھەش نەبى ھەولم نەدابى سەر لە گۆرەكەى بدەم. چووم. ئەو ھەیان بەینى خۆمان بى...

كاتىك واى گوت ھىندەى تر دەنگى نزم كردهو، بەئەسپایى گوتى:

- پۆشتم. چواردەورى ئەو گۆرە زۆرانە بە فرىشتە گىرا بوو. ھەر گۆرپىك و فرىشتەپەكى لەلا بوو.

- تۆ چووزانى لەو گۆرستانەن؟ خۆ كەس گۆرپى مردووى خۆى نانا سىتەو ھەم كاك سىروان؟ ئەسلەن كى دەلئى ھىشتا دۆزاونەتەو؟

سىروان پىكە نىنئىكى درۆینەى كرد و گوتى:

- ئى كاكە لىم تى بگە، ئەو ھاتۆتە خەونم، شوئىنەكەى پى گوتووم، ھەموو شتىكى پى گوتووم. ئەو پى گوتم لەگەل كۆمەلە پروفاتىكى زۆردا ھاتوونەتەو، تەنانەت دەزانم گۆرەكەىشى كامەيە.

يوسف گۆران سەرى لئى شىو بوو و نەیدەزانی

سیروان چی لەم دەوی. ئەم مەسەلە خەیاڵیانە چینی بۆیان باس دەکات. دەویست زوو بۆی بگێرێتەو و خەمیک لە حالی خۆی بخوا، هەر بۆیە بە کەمیک توورەبوونەو پێی گوت:

- ئیستا کاک سیروان من چیت بۆ بکەم؟
- بەخوا کارەکەم هێندە قورس نییە. باوکم پێی گوتووم، قورئانیک بۆ خۆی و چوار قورئانی دیکە بۆ دوو براکەم و خوشکیکم و دایکم ببەم و بیخەمە ناو گۆرەکەیانەو، ئەوجا پێگەیان دەدەن. ئاخەر کاک یوسف باوکم خۆی شیوعی بوو. ئا ئا شیوعی بوو، جا خوا هەموو خێزانەکەمی بەهۆی ئەووە سزا داووە بەووەی لە زەوی بیانھێڵێتەو. تەنیا قورئان چارەمی ئەم مەزوووعە دەکات.

- کاک سیروان گالتەم پێ دەکەیت؟ خوا بەو گۆرەییە خۆیەو، کە هەمووشیان ئەنفال کراون، لەسەر قورئان بۆ ئاسمانیان بەرز ناکاتەو؟ قابیلە خوا لەوە خوش نەبێ؟

- عەفووی بۆ دەرکردوون کاک یوسف لێم تێ بگە، باوکم شیوعی بوو، عەفووی کردووە، چونکە ئەنفالە، تەنیا قورئانی گەرەکە. منیش لەبەر ئەووەی عەرەبی نازانم ناتوانم بچم و فریشتەکان تێ بگەینەم. دەبێ لەبری من تۆ بچی. هاوشیۆەکەمی من بچێ.

- من سەرم لەم گالتەجارپییە دەرنناچێ، خوا بەو گۆرەییەو! دانیام گالتە بە ئەقلم دەکەیت.

- نا کاک یوسف، برۆا بکە بەو جۆرە نییە. لە ماووەی ئەم پازدە سالدەدا، ئەووەی چووم بۆلای هەمان قسەمی تۆیان کردووە و دەستیان ناو بەپوومەو. ئەم ماووەیەش بەبەردەوامی چاودیریم کردووی و دەزانم چیت کردووە و چیت نەکردووە. تۆم بە باش زانی بێم بۆ لات. تکایە هاوکاریم بکە، ئاخەر من عەرەبی نازانم، ناتوانم

لەگەڵ فریشتەکاندا قسە بکەم. پێویستم بە هاوکاری تۆیە. تکایە دەست مەنێ بە پوومەو. دەبێ هەر ئەمشەو برۆین. دوامۆلەت هێندەیی نەماو. من ئەو پازدە سالدە دەستی دەستیان پێ دەکەم. فێربوونی عەرەبیشم لێ بوو بە عیلمی زەرە و فێری زمانەکیان نابم برا. چەند دەمیکە دەمەوی فێر بێم هیچ. ئێ زانی ئەو فریشتانەش عەرەبییەکی قورسترە. وەک ئەمەمی ئیستا نییە.

هەرچەندە یوسف سەری تەواو سوپما بوو و برۆای بە هیچ شتیک نەدەکرد. وەکوو گالتەجارپیک، یان شانۆییەکی گۆمیدی لە هەموو ئەم بروداوانەمی دەپوانی، بەلام چارەمی تری نەبوو، دەبوو بیکا. جگە لە سیروان-یش کەس ناتوانی یارمەتی ئەو بەدا لە مەسەلەمی کوشتنەکە. هەرچۆنیک بوو یوسف پازمی بوو هەر ئەو شەو لەگەڵ سیروان-دا برۆا و ئەویش بەلێنی بۆ دووبارە کردەو کێشەکەمی بۆ چارەسەر بکا.

هەر زوو خۆیان پێچایەو و سیروان سەلاح پێنج قورئانی خستە کۆلەپشتەکەییەو و جلەکانی لەبەر کرد و خۆی گەرم داپۆشی. بە یوسف-یشی گوت خۆی باش بپێچیتەو، چونکە ساردە. هەندێ پارچە جلی زیادەشی پێ دا. بەو شەو، پۆیشتن و هەر چۆنیک بوو ئۆتۆمبیلیان دەست کەوت و بەرێ کەوتن، بەلام پێ دەچوو پیشووتر سیروان پلانی بۆ هەموو شتیک دانا بێ. پاش چەند کاتژمێرێک گەیشتنە نزیکێ گۆرستانەکە.

کاتیەک لە ئۆتۆمبیلەکە دابەزین، ترسیک سەرتاپای گیانیانی داگرت. زیاتر بە سەرما دەچوو. پەنگە ترس بووێ بە شیۆەمی سەرما هاتبێتە گیانیانەو. وتوێژی بێمانایان دەکرد تا لەو ترسە نەجاتیان بێ. کەس نەیدەزانی بۆ، ئاخەر خۆ سیروان پیشووتر سەردانی ئەوێ

کردوو، بۆ هینده دترسا؟ له قسه کانی یه کدی تینه ده گه یشتن. ته نیا دهنگیان دهر دکرد، ئه ویش له ترساندا بووا تا گه یشتنه نزیکه دهر وازه ی گورستانه که. له ویدا سیروان گوتی: «ئیترو من ناتوانم زیاتر بپم، برۆ برۆ یوسف، تاکه هیوام تویت. برۆ!» قورئانه کانی دا پیتی، ئه ویش لیتی وهرگرت و پویشته.

له دهر وازه ی گورستانه که، دوو فریشته لیتی هاتنه پیتی و به توور په ییه وه گوتیان: «چیت ده وئ؟» یوسف وه لآمی دانه وه: «هاتووم بۆ لای ئه و چهند گورپه. هاتووم قورئانه کانیان بده من و بگه پیمه وه.» کاتیک وای ده گوت هینده ی نه ما بوو خۆی پیس بکا. ئه و هیشتا له سه ر ئه و بر وایه بوو که ئه وه راسته قینه نییه. بر وای و بوو میشکی فیلی لئ ده کات و له دنیا یه کدا ده ژی که سه راپای وه همه. دوو فریشته که ته ماشایان کرد و پاش ماوه یه ک له بیده نگه یان دا بر وایه.

به په له به ره و گورپه کانی خانه واده که ی سیروان به پتی که وت. له ویش دووباره له سه ر هه ر گورپیک فریشته یه کی لئ بوو. ده بوو یه ک یه ک په زامه ندیان لئ وه ریگرن، پاشان که میک له گورپه که هه لبدنه وه و قورئانه که ی بخرنه ناو، به لآم فریشته کانی سه ر گورپه کان دیار بوو ده یانزانی چی له ئارادایه، به لآم ده ستیان به پرسیار کرد: باوکت بۆ لیره یه؟

- به ته نیا باوکت نییه، خیزانه که مه، هه موویان ئه نفالن.

- ئه ی بۆ هیشتا به رز نه کراونه ته وه؟
- له به ر ئه وه ی باوکت شیوعی بوو، شیوعی لای خوا قبول کراو نییه، به لآم ئیستا لیخوش بوونیان بۆ دهر چوو و ده بئ قورئان بخرمه گورپه کانیانه وه.
فریشته کان زیاتریان نه پرسای و ریگه یان دا

گورپه کان هه لکه نن. ئه ویش هیدی هیدی ده ستی به هه لکه ندنه وه ی گورپه کان کرد. پیتووتر سیروان شوینی یه ک به یه کی گورپه کانی بۆ دیاری کردبوو، هه روه ها ناوی هه موو خیزانه که ی پتی گوتبوو و شیوه ی کیله کانیانی بۆ پرون کردبووه. هه ر ئه وه شی که ناوه کانیانی له سه ربوو ئاسانکارییه کی باش بوو بۆ یوسف گوران.

یه که م جار گورپه که ی باوکی. کاتیک به شتیکی لئ هه لکه ند باوکی سیروان هاته دهر وه و به بیتاقه تیه کی زوره وه، ته نیا قورئانه که ی له یوسف وهرگرت و ده ستخوشی لئ کرد و چوو وه ناو گورپه که ی، دواتر ئه مه بۆ ته وای ئه ندامانی خیزانه که ی دووباره بووه وه، جگه له دایکی که به زهرده خه نه وه قورئانه که ی لئ وهرگرت و له گه ل خۆیدا بردی. پاش چهند ساتیک، هه موو پیکرا، به هیواشی، له گورپه کانیان به رزیوونه وه و به یه ک ریتیم، پویشتن، به رزیوونه وه و هه رگیز ته ماشای خواره وه یان نه کرده وه. به رزیوونه وه و ئیترو پرگاریان بوو. له وده مه شدا یوسف فرمیسیکی دلخوشی خۆی دهر پیری. نه یده زانی چون خۆشحالی خۆی دهر پیری، له کاتیکدا هینده دترسا چاوه کانی خه ریک بوو دهرده په رین و په رنگی پیستیشی وه کوو ئه وه ی تووشی زهر دبووی بووی زهر د بوو بوو.

به رده وام له دلای خۆیدا ده یگوت: «ئیتستا نا ئیستا خه به رم ده بیته وه. ئه مانه هه مووی خه ونیکی ناخۆشن، هه ر وه ک خه ونه کانی دیکه م خه ونیکی ناخۆشن. نا ئه مانه نا کرین راستی بن. خوایه به هانامه وه وه ره چی بکه م!»
یوسف گوران چوو دهر وه به ره و لای سیروان و به دلخوشییه وه به ره و پووی چوو و پیتی گوت:
- ته ووام کرد کاک سیروان، ئیترو بیخه م به .
سیروانیش که هه موو پوخساری به فرمیسیک

خۆشه‌ويسته‌كه‌ى. يوسف و سيروان زۆر له يه‌ك ده‌چوون، به‌ئسته‌م له يه‌كت ده‌كردنه‌وه، په‌نگه هه‌ر ته‌واو كۆپى يه‌كيش بووين، به‌لام جياوازييه‌ك له‌نيوانياندا هه‌بوو، جياوازييه‌ك كه يوسف-ى به‌ره‌و ژيان پال دهنه‌و سيروانى به‌ره‌و مه‌رگ، ئه‌ويش مال بوو، مالتىك كه سيروان هه‌رگيز پيى ناسنا نه‌بوو.

٢٠٢٣ ى٩

داپۆشرا‌بوو، به‌وپه‌رى پێزه‌وه گوتى:

- هه‌رگيز ئه‌و چا‌كه‌يه‌ت له‌بهر ناكه‌م كاك يوسف، ئيستاش هه‌موو كارىك ده‌كه‌م تا له‌م گيژاوه ده‌رت به‌ينم.

- هه‌چ نه‌كردوه كاك سيروان.

- برۆينه‌وه؟ له‌ويى من خۆم راده‌ست ده‌كه‌م و ده‌لييم من بووم. هه‌موو زانيارىيه‌كم پيى بده‌و هه‌موو شتىك كۆتايى پيى دئين.

- ئه‌ى تۆ خۆت ژيانت نيه‌ه؟

سيروان پي‌كه‌نينكى كرد و گوتى:

- ژيان چيه‌ه كاك يوسف؟ بۆ تۆ ژيان گرنگه، بۆ من نا! كيتم هه‌يه؟ چيم هه‌يه؟ ئه‌وه‌ى له‌سه‌رم بوو ئه‌مشه‌و به‌جيم كه‌ياند. ئيستاه سىداره‌ش بدرييم كيشه‌م نيه‌ه. بۆ من هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه ژيان درنده‌ بووه. به‌جۆرىك له‌جۆره‌كان راهاتووم. ناساييه. با برۆين.

به‌رپي كه‌وتنه‌وه. نزيكى مالى سه‌ليم بوونه‌وه هه‌موو ئه‌و ناوه به‌پۆليس ده‌وره درابوو. گلۆپى سه‌ياره پۆليسىيه‌كان تىكه‌ل به‌پووناكى كازيوه بوو، به‌لام ته‌نيا شه‌وقى گزنگى ناشيرين كردبوو و واى لئ ده‌كرد مرۆف چيژى لئ نه‌بينئ. بۆ كۆتا جار سيروان ته‌وقه‌ى له‌گه‌ل يوسف-دا كرد و به‌ره‌و پووى پۆليه‌كان پويشت. له‌گه‌ل يه‌كياندا قسه‌ى كرد و پيى گوت ئه‌و بكوژه‌كه‌يه. ئه‌وانيش ده‌ستبه‌جئ ده‌ستگيريان كرد. يوسف گۆران-يش له‌دوره‌وه ئه‌و ديمه‌نه‌ى ده‌بينى و نازارى ده‌دا، به‌لام تازه هه‌چ شتىك نه‌بوو ئه‌وه بگه‌رپنئته‌وه. هه‌چ شتىك نه‌بوو پال به‌ (يوسف) هه‌وه بنئ به‌ره‌و پووى مه‌رگ بره‌وا. به‌ره‌و پووى ژيانىك كه‌ ناچار نه‌كراوه بزئ، به‌لام ئه‌وه‌ى گرنگ بوو ئه‌نجامى دا، گه‌وره‌ترين ترسى ژيانى له‌ناو برد. پشتى له‌پۆليه‌كان كرد و به‌ره‌و ماله‌وه به‌رپي كه‌وت. به‌ره‌و باوه‌شى گه‌رمى ژنه